

MemoriiJurnale

CHRISTOPHER CICCONE s-a născut în 1960 în Bay City, Michigan, ca unul dintre cei șase copii ai cuplului Silvio și Madonna Louise Ciccone. Și-a început cariera ca dansator în formația Le Groupe de la Place Royale, în Ottawa. A fost regizorul artistic al turneului Madonnei *Blond Ambition* și managerul turneului *The Girlie Show* al surorii sale. A regizat videoclipuri muzicale pentru Dolly Parton și Tony Bennett. Are preocupări artistice (a expus lucrări de pictură și fotografie) și lucrează ca decorator de interioare și designer în New York, Los Angeles și Miami.

CHRISTOPHER CICCONE
în colaborare cu Wendy Leigh

VIAȚA CU SORA MEA
MADONNA

Traducere din engleză de
ANCA BĂRBULESCU

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Colecție coordonată de Oana Bârna
Redactor: Oana Bârna
Coperta: Angela Rotaru (după macheta copertei originalului)
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corectori: Anca Drăghici, Alina Ioan
DTP: Dumitru Olteanu, Dan Dulgheru

Tipărit la C.N.I. „Coresi“ S.A.

CHRISTOPHER CICCONE

with Wendy Leigh

Life with My Sister Madonna

© 2008 by Christopher Ciccone and Cabochon Diamond Productions, LLC

All rights reserved

© HUMANITAS, 2009, pentru prezenta versiune românească

Macheta copertei cărții originale: Michael Nagin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CICCONE, CHRISTOPHER

Viața cu sora mea Madonna / Christopher Ciccone; în colab. cu Wendy Leigh;
trad.: Anca Bărbulescu. – București: Humanitas, 2009

ISBN 978-973-50-2514-4

I. Leigh, Wendy

II. Bărbulescu, Anca (trad.)

78(73) Madonna

929 Madonna

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30

C.P.C.E. – CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.libhumanitas.ro

*Tatălui meu, Silvio, și lui Joan,
care mi-a fost întotdeauna ca o mamă*

INTRODUCERE

Mulți au întâlnit-o pe Madonna, dar ca s-o cunoști cât de cât trebuia să-l cunoști [pe Christopher]. Nu puteai să-l înțelegi pe unul din frați fără celălalt. Fiecare era latura întunecată a celuilalt.

Rupert Everett,
*Red Carpets and Other Banana Skins**

UNII CITITORI vor spune, poate, că am scris cartea de față împins de latura mea întunecată; alții, că am scris-o împins de latura întunecată a surorii mele. Unii vor spune, poate, că a o vedea pe Madonna prin ochii mei este un mod de a o înțelege complet; alții, care o privesc ca pe un idol, poate nu vor fi de acord.

Povestea care urmează poate fi privită în multe feluri: ca niște amintiri din copilăria noastră împreună, sau ca aniversarea unui simbol modern care împlinește cincizeci de ani anul acesta**, sau ca autobiografia mea... sau ca răspunsul meu la eterna întrebare „Ce înseamnă, de fapt, să fii fratele Madonnei?“.

La început, am sperat că scrierea acestei cărți mă va ajuta să mă definesc pe mine însumi și să mă delimitez în sfârșit de sora mea. Până la urmă, a fost o formă de catharsis. După ce am ajuns la o imagine de perspectivă asupra vieții noastre, înțeleg

* *Covoare roșii și alte coji de banană*, autobiografia actorului britanic Rupert Everett, publicată în 2007. (Toate notele de subsol din această carte aparțin traducătorului.)

** Originalul american a apărut în iulie 2008.

și accept, în fine, că un aspect al vieții mele nu se va schimba niciodată: m-am născut ca fiul mamei mele, dar am să mor ca fratele surorii mele.

Nu mă mai opun adevărului, fiindcă, la urma urmei, sunt sincer mândru că Madonna este și va rămâne sora mea.

PROLOG

...probabil, visul i se păruse atunci atât de aproape, atât de tangibil, încât nu-i venise să creadă că nu l-ar fi putut atinge.

F. Scott Fitzgerald, *Marele Gatsby**

HOTELUL LANESBOROUGH, LONDRA, MAREA BRITANIE,
8:30 A.M., 25 SEPTEMBRIE 1993

AUD SONERIA CEASULUI, o notă joasă, cu ceva britanic în ea. Mă ridic din pat, arunc o privire printre draperiile groase, de mătase mov, și primesc ca răspuns o rază de soare. Din fericire, avem vreme bună. În fond, suntem în Marea Britanie, țara ploii și a ceții. În seara asta începe turneul *The Girlie Show*, pe care l-am regizat și l-am organizat personal, și nu am vrea ca oamenii să ajungă la spectacol uzi leoarcă.

Noi. Pluralul seniorial. Madonna și cu mine. Sora mea și cu mine, sora mea care încă doarme buștean într-un pat de mahon cu baldachin, în apartamentul de hotel de lângă al meu. Pluralul seniorial, perfect potrivit pentru o femeie care uneori e o pacoste de-a dreptul seniorială. Deși Buckingham Palace, reședința reginei Angliei, e chiar vizavi, pentru mine și pentru milioanele de fani adevărata regină a universului este *ea* – Madonna Louise Veronica Ciccone, sora mea mai mare cu doi ani și trei luni, care, la doar unsprezece ani după primul album, e una dintre cele mai celebre femei din lume.

* Trad. de Mircea Ivănescu, Ed. Polirom, Iași, 2007, p. 227.

Mănânc o portocală. Mă abțin de la micul dejun englezesc consistent, oricât de mult mi-ar plăcea. Dacă nu, probabil că o să vomit în timpul joggingului de aproape zece kilometri, programat la ora unsprezece, pe care-l fac cu Madonna. Cum am făcut și ieri, cum voi face și mâine – și în fiecare zi a turneului.

De fapt, pentru sora mea, programarea e a doua natură. Trezirea la nouă, culcarea înainte de unsprezece și toate orele din interval planificate de ea însăși la fel de rigid ca o campanie militară. Cu mania ei de a face liste și de a-și organiza viața după orar, Madonna ar fi fost, într-o altă viață, un bun director de penitenciar, controlor de trafic aerian sau înalt general.

Numai că, din nefericire pentru ea, nopțile nu și le poate organiza și desfășura după un program strict, fiindcă suferă de insomnie și rareori doarme mai mult de trei ore pe noapte.

N-am aflat de insomnia Madonnei decât când ne-am mutat împreună într-un apartament din centrul Manhattanului, la începutul carierei ei. De câte ori mă trezeam noaptea, o găseam în sufragerie, ghemuită pe o saltea albă și subțire, întinsă pe podea, și care – oricât spălam noi pe jos – era mereu murdară. De obicei purta un uriaș tricou alb, bărbătesc, și pantaloni de trening largi, albi, cu imprimeu cu cowboy, sugea Hot Tamales, bomboanele ei preferate cu aromă de scorțișoară, și citea poezii – de multe ori Anne Sexton, care i-a inspirat multe versuri. Sau jurnalul lui Anaïs Nin, care, ca și Ioana d'Arc, se număra printre eroii ei. Citea orice ca să-și omoare timpul în nopțile lungi, fierbinți, sufocante din Manhattan, nopți în care mintea ei nu voia să se odihnească și era plină de închipuiri sclipitoare, fantastice, în culori vesele, despre viitorul ei. Ce să-i faci, dorința nestăpânită de celebritate și glorie e incompatibilă cu somnul...

Dar în dimineața asta sunt sigur că sora mea doarme adânc. La energia ei cu cifră octanică maximă, are nevoie uneori de somnifere în turnee. Și cum s-o învinuiești? Acum e un superstar, o legendă, una dintre cele mai celebre femei din lume – și, în doar unsprezece ore și jumătate, șaptezeci și cinci de mii de fani

îi vor striga numele, i se vor arunca la picioare, o vor venera. Stresul de a interpreta, de a încânta, de a menține atenția, de a rămâne pur și simplu Madonna e imens, și nici măcar eu – iar acum nu e nimeni mai aproape de Regina Lumii decât mine – nu-mi pot imagina prea bine cum se simte în propria piele, urmărită de atâtea priviri însetate, adoratoare, de atâția oameni care o iubesc sau, dimpotrivă, o urăsc, care doresc din suflet s-o vadă cum cade drept în nasul ei celebru.

E ORA NOUĂ, trebuie s-o trezesc pe sora mea. Descui ușa dintre apartamentele noastre. Prea târziu. Din baia ei opulentă de marmură, se aude un gălgâit sonor – nu prea plăcut auzului. Și-a început deja rutina de dimineață: ia o gură plină de apă caldă sărată, face gargară, o trage pe nas și o scuipă. Groaznic de abrazivă. Dar, după părerea ei, esențială pentru îngrijirea vocii.

Mă uit pe CNN cinci minute. Apoi deschid din nou ușa către apartamentul Madonnei. Sora mea, îmbrăcată într-un tricou sport alb și pantaloni de trening Adidas negri, stă întinsă pe patul ei cu cuvertură bleu, de satin, bea cafea neagră cu zahăr și ronțăie pâine prăjită din aluat fermentat.

Iau și eu o îmbucătură și o sărut pe fugă. „Cum merge, Madonna?”

Dă din cap. „Bine. Dar n-am prea dormit.”

Ca și tata, care vorbește foarte puțin, nici mie, nici ei nu ne place să vorbim fără rost, fiindcă ne știm pe dinafară privirile și gesturile și le traducem fără nici o greșeală. De aceea, când sora mea pune mâinile în șolduri ca o precupeață, îmi dau seama că e de rău. Când începe să-și facă de lucru cu unghiile date cu oja, de obicei roșie, îmi dau seama că e nervoasă. Iar când își ascunde degetul mare în palmă și-l acoperă cu celelalte degete – un obicei de-al meu din copilărie, pe care cred că și l-a însușit fiindcă îi este teamă că are degetele prea butucănoase și mereu încearcă să și le ascundă –, știu că are nevoie s-o

liniștesc. Lucru pe care sunt bucuros să-l fac, zi și noapte, de zece ani încoace.

Fișa postului meu nu e prea obișnuită și, deși uneori sunt un fel de Jeeves, iar Madonna un Bertie Wooster*, unul dintre cele mai importante motive pentru care am supraviețuit – spre deosebire de o mulțime de indivizi mai puțin norocoși, pe care i-a admis în Madonnaland și apoi i-a exilat în doi timpi și trei mișcări – e acela că pot s-o liniștesc când e îngrijorată sau îi scade siguranța de sine. Am rezistat și pe post de „umilul ei servitor“ – cum îmi semnez uneori scrisorile, când vreau s-o necăjesc –, dar și ca singurul membru al familiei care a lucrat cu ea pe termen lung ca asistent/costumier/sprijin în vremuri grele și cu care mai este încă în relații apropiate.

La unsprezece fix, suntem la jogging în Hyde Park, urmăriți de un grup de paparazzi cu aspect dubios, disperați să prindă o fotografie cu Material Girl nemachiată. Madonna își trage cozorocul șepcii de baseball pe ochi ca să-și ascundă fața. Alergăm de parcă habar n-avem de ei.

La unu mergem pe stadionul Wembley, din nordul Londrei, la doar o oră cu mașina, Madonna în limuzina ei Mercedes lungă și neagră, eu în sedanul cu șofer. Întotdeauna mergem și ne întoarcem de la spectacole separat, ca să fim liberi să venim și să plecăm când vrem.

Pălcurile de fani roiesc deja în jurul porții stadionului, unii sperând să prindă un bilet în ultimul moment, alții – ca s-o zărească pe Madonna când intră. Nici gând. Geamurile sunt opace, iar când șoferii opresc la intrarea din spate. Ne îndreptăm rapid spre cabină.

Ca întotdeauna, organizatorii au respectat absolut toate cererile prevăzute de Madonna într-o clauză a contractului. Cabina are pereții albi, fiindcă sora mea e de părere că albul o avantajează

* Valetul, respectiv tânărul nobil din seria de romane comice ale lui P.G. Wodehouse.

cel mai bine. Din același motiv, insistă să i se pregătească numai prosoape albe și lenjerie de pat albă. Presupun că Sigmund Freud ar fi scris o carte întreagă despre predilecția ei pentru alb ca simbol al virginității. Toți prietenii, toate rudele și toți admiratorii îi cunosc preferința, așa că în cabină o așteaptă vase mari cu gardenii, tuberoze și crini albi – cele trei flori preferate ale Madonnei. Parfumul e amețitor. În plus, patru cutii de Hot Tamales și pachete cu ceai de mentă și de lămâie. Are la îndemână sticle de apă minerală Evian – întotdeauna la temperatura camerei, niciodată rece – și aici, și pe scenă, unde i le așez strategic, acolo unde știi că va avea nevoie de ele. În cabină sunt interzise produsele din carne și alcoolul. Chiar dacă un organizator plin de zel trimite câteva sticle de șampanie Cristal, după spectacol vor fi trimise înapoi, neatinse; ca și florile, de altfel.

Din fericire, afară aerul e răcoros, așa că, lucru rar, temperatura din cabină nu e înăbușitoare. Chiar și în țări foarte calde, oricât de arzătoare ar fi vremea, Madonna refuză hotărât aerul condiționat. Spune că niciodată nu-i e destul de cald, că mereu îi este frig și că aerul condiționat nu-i face bine la voce. Chiar și în mijlocul verii, în căldura sufocantă din Miami, New York sau L.A., stă cu ferestrele larg deschise și cu aerul condiționat închis.

Și aici, ca în toate cabinele pe care le folosește, a agățat crucifixul moștenit de la mama deasupra oglinzii de machiaj. Ca întotdeauna, a adus și fotografia mamei, făcută cu câțiva ani înainte să moară. Nu avea decât treizeci de ani. Dar nici un membru al familiei – nici tata, nici frații și surorile noastre, nici eu și, categoric, nici Madonna – nu-i pronunță numele când vorbește cu ceilalți membri ai familiei, cu excepția unor ocazii rare. Nu se obișnuiește așa ceva în familia Ciccone. Deși suntem italieni după tată și francezi-canadieni după mamă, ne-am născut în Michigan și, în adâncul sufletului, Vestul Mijlociu e casa noastră.

Ies pe scenă ca să caut vreo imperfecțiune a podelei de care s-ar putea împiedica cineva – dansatorii sau, Doamne ferește, chiar Madonna –, verific dacă lifturile hidraulice funcționează, dacă toate luminile sunt în poziția corectă pentru prima intrare în scenă și dacă toate decorurile sunt la locul lor.

În cabină, Madonna își pregătește vocea timp de o oră – cu vocalize și exerciții de respirație –, în timp ce-și face încălzirea, pregătindu-și mușchii pentru spectacol: parcă ar fi o combinație de Anna Pavlova și Muhammad Ali în anii lui de glorie.

APOI, TREBUIE să îndur o întâlnire cu presa undeva în oraș, mai exact cu un jurnalist de la un ziar londonez cât de cât mai suportabil, fiindcă sora mea nu mai vrea să dea interviuri și m-a trimis pe mine în loc. Mă port politicos și prietenos și sper ca interviul să influențeze pozitiv criticile din presa de mâine, pe care le vom citi împreună la micul dejun.

Dacă Madonna primește totuși o critică negativă, cum s-a întâmplat în turneul *Virgin*, când câteva voci au pus-o la zid fiindcă avea niște kilograme în plus, știu că va scutura din cap, se va preface că nu-i pasă, apoi va sfâșia ziarul și-l va arunca la gunoi. Dar, zece minute mai târziu, mă va întreba: „Cristopher, tu ce zici, aveau dreptate? Talia mea e chiar groasă?” De fiecare dată îi răspund că n-aveau dreptate, sigur că nu – chiar dacă aveau –, și ea e mulțumită.

Mă bucur că nu mai trebuie să mă întâlnesc cu presa cât timp rămânem la Londra, fiindcă prefer să rămân în umbră. Madonna nu vrea să apară nici la televiziune. E una dintre cele mai interesante dihotomii din personalitatea ei multidimensională: se simte perfect în largul ei când simulează actul sexual în fața unui stadion plin, în turneul *Blond Ambition* sau în scena din documentarul *Adevăr sau provocare*, în care își demonstrează tehnicile de sex oral pe o sticlă, dar, ori de câte ori trebuie să apară la televiziune, se blochează complet.